

El poder i les xifres

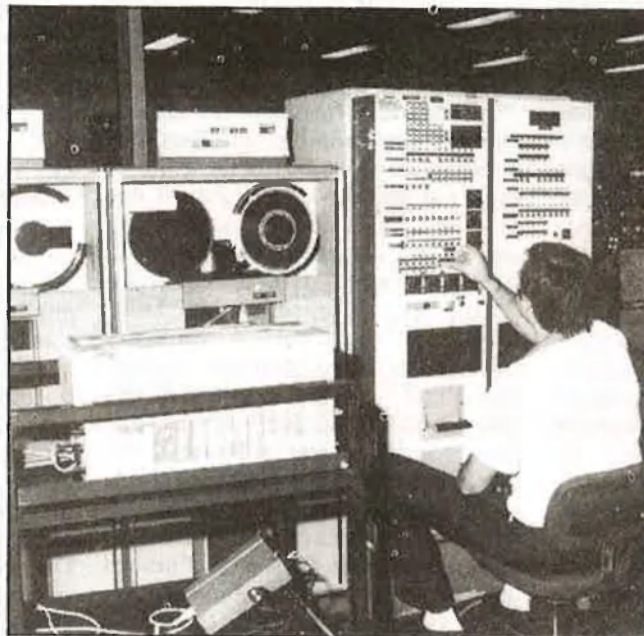
Ja dins el període estiuenc, que sembla —malgrat les crisis que s'han produït en els diferents governs de l'estat— apte per a la reflexió, pareix oportú traure una qüestió que considerem important per les seues implicacions i/o aplicacions polítiques, que es produeixen al voltant de l'obtenció i el tractament d'informació estadística al País Valencià des de la vesant de l'Administració Pública.

El marc general, el trobem en el títol III de l'Estatut, on en l'apartat de les competències diu que la Generalitat Valenciana té competència exclusiva sobre «l'Estadística d'interès de la Generalitat». Vist això i tenint en compte que, segons l'article 34 del referit text legal, correspon a la Generalitat la «planificació de l'activitat econòmica de la Comunitat» i atés que aquesta planificació resulta difícil de posar en pràctica, sense la informació necessària, el tema de l'oportunitat i la necessitat d'aprofundir en aquesta parcel·la de l'emmagatzematge i el tractament de la informació estadística podria quedar tancat si no fos perquè:

a) L'article 149, apartat 1 de la Constitució, explicita que l'estat té la competència exclusiva —entre altres— sobre l'«estadística per a finalitats estatals». Ja tenim ací el primer niu de conflictes: ¿qui mana i qui decideix en aquesta parcel·la? La resposta, segons l'opinió d'algunes persones de l'admi-

Equip DESTRAL

Control de les estadístiques en la Generalitat valenciana

Francesc i Ciscar

¿Qui controla la informació estadística?

nistració autònoma, és clara: l'Estat central. Aquest, mitjançant la informació acumulada en els diferents departaments ministerials i sobretot en el totpoderós INE, filtra als països perifèrics sols allò que considera oportú, i els manté, així, respecte al «melic peninsular», com a sol·licitants d'almoïna informativa. Ara bé, aquesta actitud crítica del centre envers la perifèria comença a clavillarse, perquè els adventicis al poder tenen sota la seua estructura diversos serveis territorials, que depenien abans de l'administració central, i comencen a entreveure que hi ha molta informació a obtenir i traure a la llum, encara que, en molts casos, les mateixes disfuncions internes, resultat de la llunyania i de

l'obscurantisme d'èpoques no tant pretèrites, fan que la qualitat de la informació no siga com caldria.

b) A nivell intern del País Valencià, les diferents famílies polítiques del partit en el poder lluiten per controlar la parcel·la de la informació estadística.

En uns casos, l'obtenció i el tractament de la informació de base són íntimament relacionats amb els contingents de les diverses conselleries. En altres, encara que lluny de la gènesi de les xifres d'informació, afinen els instruments per col·locar dins de la seua jurisdicció els bancs de dades informatitzats que permetran, a qui els controle, de jugar amb cartes marcades davant qualsevol consulta, dubte o... repartiment.

Dels primers, les dues conselleries que més han destacat són la d'Indústria, Comerç i Turisme, encapçalada per Segundo Bru, i la d'Economia i Hisenda, d'Antonio Birlanga. Tots dos ofereixen un abundant cabal informatiu, novedós i certament fins ara inexistent al País Valencià, en un intent de demostrar que saben el que tenen entre mans. Mentrestant, els analistes polítics hi adverteixen concomitàncies i divergències pel que fa a les pretensions polítiques dels titulars.

El titular d'Indústria —Bru—, la família política del qual apareix actualment molt oficialitzada i, per tant, creant pocs problemes a la Presidència, ofereix el capítol de realitzacions i els contractes empresarials com a principal actiu per a mantenir la nominació de la Conselleria en una propera remodelació i, encara més, com a aspirant, amb *chance* per la procedència professional, a la vicepresidència econòmica, si, segons diuen, Joan Lerma decideix dur endavant el projecte al respecte.

El d'Economia —Birlanga— amb el suport, segons uns, del tàndem Ciscar-Asunción, de moment amb importants cotes de poder i de pressió —cal no oblidar que pertanyen al «clan de los marineros»— compta, objectivament, amb arguments per a intentar dominar la parcel·la de la informació estadística: la titularitat de l'àrea d'Economia. Però uns altres ho veuen difícil, després del tema de la «Caixa-Levante», de moment ensopit, i perquè té en un lloc clau, prop de la seua poltrona, un primer espasa del «clan» —que els no-polítics anomenen «pi-

Indústria i Economia, les conselleries que ofereixen més cabal informatiu.

Francisc i Ciscar

Segundo Bru, titular d'Indústria

La lluita entre famílies polítiques és també la lluita per la possessió de les dades

Francisc i Ciscar

Antonio Birlana, conseller d'Economia

ronya»—, el qual reforçaria l'estructura actual del poder, que ni el tàndem esmentat ni la mateixa presidència no estarien disposats a veure consolidada.

Dels que són lluny de la gènesi de les xifres d'informació destacarem dos dominis: la Conselleria de Presidència i la mateixa Presidència, les quals, com es diu habitualment, de fonts generalment ben informades, mantenen inter-nament fortes discrepàncies, i afilen les unghes i l'arsenal legislatiu cercant arguments per situar sota la seua ombra el control d'aquesta apetitosa parcel·la, ja que tots dos accepten plenament la dita «qui té la informació té la clau del poder»; i avui, és evident que hi ha molt de poder al voltant d'unes sigles que generen un cúmul d'interessos personals.

Així, a partir del privilegi del poder actual, intenten perpetuar la «interina» ascensió al «mandarinat» autònom.

Aquesta situació dificulta allò que sembla imprescindible per als diferents tècnics consultats: la necessitat d'un Organisme Estadístic Valencià, al marge de qui n'ostente la competència. Aquest OE o INE valencià tractaria de crear un banc de dades, homogeneïtzar l'obtenció d'informació i delimitaria el camp d'actuació de les diferents conselleries, que avui s'esforcen i, de vegades, s'enfronten per tal de recollir informació socio-econòmica quantificable, que, encara que d'indubtable valor polític, permetria, cercant una major eficiència, la reassignació dels recursos materials i humans consegüents.

NOVETATS EN LLIBRES

ELS CAÇADORS SALVATGES

Salvador Jàfer
Poesia, núm. 39
Una voluntat de despulament, de reducció de l'aparell retòric tradicional i la creació d'un nou llenguatge, ascètic i directe, en la darrera obra del poeta.

Editorial Tres i Quatre

CRIM DE GERMANIA

Josep Lozano
L'Ham, núm. 1

Un text ja clàssic de les nostres lletres que enceta una nova col·lecció, L'Ham, dirigida especialment al gran públic.

Editorial Tres i Quatre

ANTOLOGIA POÈTICA

Ausiàs March
L'Ham, núm. 2
Una de les antologies més completes i reveladores del gran poeta, preparada i comentada per Joan Fuster, en un intent d'acostament als escriptors clàssics.

Editorial Tres i Quatre

LA CORONA VALENCIANA

Jaume Fuster
L'Ham, núm. 3
Una novel·la de «Lladres i serenos», l'acció de la qual recorre de dalt a baix el nostre país. Un robatori espectacular, una rossa de les que tallen l'alé i uns pinxos durs de pelar.

Editorial Tres i Quatre

APROXIMACIÓ A LA HISTÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ

Joan Reglà
L'Ham, núm. 4.
Una nova edició d'aquest text fonamental de Reglà, prologat per Sanchis Guarnier, on s'efectua una anàlisi clara del que hem estat, del que som i del que podrem ser com a país.

Editorial Tres i Quatre

XICALLA

Llengua / 2on. EGB
Maluy Benet

Llibre de Valencià pensat per als xiquets d'avui, amb plantejaments pedagògics actuals. Aprovat per la Generalitat Valenciana. Amb una Proposta Didàctica per al mestre.

Barcanova

EL CATALÀ, LLENGUA D'UN POBLE

Quaderns d'Alliberament 8/9
Articles de Josep Ferrer, Sebastià Serrano, Carles Dolç, Joan Fuster, Aina Moll, Marta Mata, Lluís V. Aracil, etcètera.
Edicions de La Magrana

IRUCADA PER AL MORT

John Le Carré

Seleccions de la Cua de Palla, 38, 128 pàgs.
El primer títol de John Le Carré de l'antiga col·lecció que s'incorpora a les Seleccions de la Cua de Palla. Traducció d'Antoni Plgrau.

Edicions 62

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 7. Tel. 352 91 10. València, 2